

[Finn Poulsen.]

personer, der ønsker at deltage i det kommunale selvstyre, har de også muligheder derfor. En lovgivning kan ikke bygges på enkelttilfælde. Som forholdene har udviklet sig i praksis, kan jeg ikke gå med til, at man bryder med dette gamle princip, fordi man muligvis kan finde enkelttilfælde, hvor økonomiske vanskeligheder har spillet en rolle. I langt det overvejende antal tilfælde kan det økonomiske forhold måske nok have en vis betydning, men ikke sådan, at det udelukker den pågældende fra at deltage i dette arbejde. Man må jo også være villig til at yde et offer, når man påtager sig kommunale hverv. Der vises de pågældende en overordentlig stor tillid, og jeg tror også, at de fleste kommunalrådsmedlemmer er villige til at yde et offer for den tillid, der vises dem.

Det er altså den ene side af sagen — dette, at den begrundelse, der gives, efter min og mit partis mening ikke kan bære et så afgørende brud med det traditionelle princip, som vi kun kan sige vi har haft gode resultater af.

Dertil kommer, at man også må se en lille smule på konsekvenserne. Den første og umiddelbare konsekvens af lovforslaget vil være en stigning af udgifterne, og jeg må her sige, at lovforslaget fremsættes på et meget uheldigt tidspunkt. Det er ganske rimeligt, at befolkningen ikke i øjeblikket venter, at man gennemfører en lovgivning, der medfører en udgiftsstigning, hvis det ikke er absolut påkrævet. Det er jo nødvendigt både for stat og kommune at holde stærkt igen, og selvom man iøvrigt mente, der kunne være noget, som talte for denne lovgivning, kunne man sige, at man netop på dette område og netop i den nuværende tid af økonomiske grunde måtte afstå fra at føre lovforslaget frem.

Det økonomiske problem er slet ikke ringe. For byernes vedkommende bliver der tale om ret betydelige beløb. For kommuner og amtsråd bliver det naturligvis noget mindre beløb, et forhold, der også viser, at en nyordning er mindre påkrævet, for så vidt angår sogneråd og amtsråd; de holder ikke så hyppige møder. Men for byernes vedkommende kan der blive tale om så betydelige beløb, at de må tages med i overvejelserne.

Det er situationen i dag. Alt opfordrer os til at holde igen, hvis det overhovedet er muligt, og man kan være fuldkommen overbevist om, at befolkningen venter, at der bliver holdt igen.

Dernæst tror jeg, at vi må se lidt frem i

tiden. Vi må regne med, at når dette først er begyndt, stopper vi ikke ved de beløb, vi står ved nu. Man kan naturligvis sige til mig, at forslaget nævner kun de og de beløb, mere er der ikke tale om, men jeg er ganske overbevist om, at vil man, når årene er gået og alt dette virker i praksis, se på arbejdet i forhold til de 10 kr., så vil der fremkomme krav om en forøgelse, og også af den grund bør man være betænkelig ved de økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

Det har været en af de gode ting ved den nuværende ordning, at de personer, der søger disse offentlige hverv, gør det ud fra rene og klare motiver. De gør det, fordi arbejdet interesserer dem, de har idealistiske grunde, og der er ingen skæven til økonomisk gevinst. Nu kan man ikke sige, at de beløb, der her er tale om, er helt ubetydelige. Det kan for enkelte medlemmer, i hvert fald i bykommunerne, løbe op til 1 000 kr., måske mere. Man vil altså ved at bryde det gamle princip i nogen grad udsætte sig for den risiko, at tilgangen måske ikke bliver så helt blottet for økonomiske overvejelser.

Der er en anden praktisk vanskelighed, som vil spille en rolle for mange kommunalrådsmedlemmer. Med de nuværende principper, som anvendes de fleste steder, lægger man fortrinsvis møderne så bekvemt som muligt i forhold til arbejdstiden. Forsåvidt der er tale om udvalgmøder, lægger man dem sent på eftermiddagen, og byrådsmøder lægger man om aftenen, så det netop ikke går ud over arbejdstiden. Man må vist befrygte, at udviklingen vil gå i retning af at forskubbe møderne, og det vil være meget uheldigt for alle de kommunalrådsmedlemmer, som har et selvstændigt erhverv. Det er ganske afgjort, at når folk med selvstændigt erhverv i øjeblikket kan påtage sig dette offentlige hverv, er det netop, fordi arbejdet, selvom det er betydeligt, henskydes til de tider, hvor de pågældende ikke er bundet af deres erhverv, og de påtager sig så dette ekstra offer. Jeg er bange for, at konsekvensen af lovforslaget let vil blive, at man kommer ind på at lægge møderne på et andet tidspunkt, og at det så kan medføre, at denne gruppe af kommunalrådsmedlemmer, som jeg her taler om, vil holde sig tilbage.

Man kan også sige om lovforslaget, at det indebærer en tendens til at udviske forskellen mellem de egentlige embedsmænd i styrelsen og den folkevalgte repræsentation. Der kan her lægges spiren til en videre udvikling i retning af aflønning, og det er en farlig udvikling. Der er noget meget værdifuldt i, at de mennesker, der beskæftiger sig